

MAURICE MAETERLINCK

AKLIEJI

Vertė

Linas Rybelis

VEIKĖJAI:

Šventikas

Trys aklagimiai

Vyriausias aklasis

Penktas aklasis

Šeštas aklasis

Trys besimeldžiančios aklos senolės

Vyriausia akloji

Jaunoji akloji

Akloji pamišėlė

Senas senutėlis, pirmapradis šiaurės miškas po žvaigždėmis nusėtu dangumi. Nakties gūdumoje sėdi visai nukaršęs šventikas, apsiautęs juodu apsiaustu. Jo galva ir krūtinė, kiek atlošta atgal ir negyvai sustingusi, remiasi į milžiniško ir drevėto qžuolo kamieną. Mirtinai blyškus, vaškinis veidas su pravertomis mėlynomis lūpomis. Nebylios pastėrusios akys žvelgia jau į kitą amžinybės pusę; regis, jos pasruvo krauju nuo neužmirštamų kančių ir ašarų. Tauriai balti plaukai tiesiomis ir retomis sruogomis krenta ant veido, kuris yra šviesesnis ir nejudresnis už visą aidžios tylos gaubiamo niūraus miško aplinką. Jo liesos rankos guli sunertos ant kelių. Dešinėje – šeši akli seniai sėdi ant akmenų, kelmų ir sausų lapų. Kairėje – šešios, taip pat aklos moterys, išvirtusio medžio ir uolos nuolaužų atskirtos nuo senių. Trys iš jų meldžiasi ir vis rypuoja dusliais balsais. Ketvirta yra nepaprastai sena. Penkta, palinkusi nebylaus pamišimo poza, laiko ant kelių snaudžiantį vaiką. Šešta – kerinčiai jauna; jos palaidi plaukai dengia visą jos figūrą. Moterys, kaip ir seniai, vilki duksliais, tamsiais ir vienodais drabužiais. Dauguma sėdi laukdami, pasirėmę alkūnėmis į kelius ir užsidengę veidus; visi seniai, regis, atprato nuo betikslių judesių ir nesigręžioja į prislopintus, neramius garsus, kurie sklinda iš Salos. Juos ištikimais šešėliais dengia kapinių medžiai – kukmedžiai, gluosniai svyruokliai, kiparisai. Netoli šventiko, tamsoje, žydi laibų, gležnų asfodelių kupstelis. Scenoje nepaprastai gūdu, nors šviečia mėnuo, kuris tai šen, tai ten mėgina valandėlei išsklaidyti lapijos tamsą.

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis dar negrįžta?

ANTRAS AKLAGIMIS. Tu mane pažadinai!

TREČIAS AKLAGIMIS. Aš taip pat miegojau.

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis dar negrįžta?

ANTRAS AKLAGIMIS. Negirdžiu jokių žingsnių.

TREČIAS AKLAGIMIS. Laikas būtų grįžti į prieglaudą.

PIRMAS AKLAGIMIS. Reikia sužinoti, kur esame.

ANTRAS AKLAGIMIS. Jam išėjus pašalo.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Gal kas žino, kur mes?

VYRIAUSIA AKLOJI. Mes labai ilgai ėjome; ko gero, mes labai toli nuo prieglaudų.

PIRMAS AKLAGIMIS. A! Priešais mus sėdi moterys?

VYRIAUSIA AKLOJI. Mes sėdime priešais jus.

PIRMAS AKLAGIMIS. Palaukite, aš einu pas jus. (*Atsikelia ir eina apgraibom*) Kur jūs? Kalbėkite, kad aš girdėčiau, kur jūs!

VYRIAUSIA AKLOJI. Čionai; mes sėdime ant akmenų.

PIRMAS AKLAGIMIS (*pasislenka link moterų ir užkliūva už medžio kamieno ir uolos nuolaužų*).

Kažkas guli tarp mūsų...

ANTRAS AKLAGIMIS. Geriau likti savo vietose!

TREČIAS AKLAGIMIS. Kur jūs sėdite? Ar nenorite ateiti arčiau mūsų?

VYRIAUSIA AKLOJI. Mes bijome pasikelti!

TREČIAS AKLAGIMIS. Kodėl jis mus išskyrė?

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš girdžiu, jog moterų pusėje kažkas meldžiasi.

ANTRAS AKLAGIMIS. Taip; tai meldžiasi trys senolės.

PIRMAS AKLAGIMIS. Ne laikas dabar melstis!

ANTRAS AKLAGIMIS. Jūs pasimelsite vėliau, miegamajame

Trys senolės meldžiasi toliau

TREČIAS AKLAGIMIS. Norėčiau sužinoti, kas sėdi šalia manęs.

ANTRAS AKLAGIMIS. Atrodo, šalia sėdžiu aš.

Jie graibosi aplink

TREČIAS AKLAGIMIS. Mes negalime paliesti vienas kito.

PIRMAS AKLAGIMIS. Tačiau mes arti vienas kito. (*Graibosi aplink ir lazda užkliūdo penktąjį akląjį, šis dusliai suvaitoja*) Šalia mūsų tas, kuris negirdi.

PIRMAS AKLAGIMIS. Pradedu suprasti. Paklauskim ir moterų; reikia pasitarti, ką daryti. Girdžiu, kaip trys senės meldžiasi; argi jos yra kartu?

VYRIAUSIA AKLOJI. Jos sėdi šalia manęs, ant akmens.

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš sėdžiu ant sausų lapų.

TREČIAS AKLAGIMIS. O gražuolė akloji kur?

VYRIAUSIA AKLOJI. Ji šalia tų, kurios meldžiasi.

ANTRAS AKLAGIMIS. Kur pamišėlė ir jos vaikas?

JAUNOJI AKLOJI. Jis miega, nežadinkite jo!

PIRMAS AKLAGIMIS. O! Kaip tu toli nuo mūsų! O aš maniau, kad tu priešais mane.

TREČIAS AKLAGIMIS. Dabar žinome bemaž viską, ką mums reikėjo; tai pašnekėkime laukdami šventiko.

VYRIAUSIA AKLOJI. Jis liepė mums laukti jo tylint.

TREČIAS AKLAGIMIS. Mes ne bažnyčioje.

VYRIAUSIA AKLOJI. Tu nežinai, kur mes esame.

TREČIAS AKLAGIMIS. Man baisu, kai aš tyliu.

ANTRAS AKLAGIMIS. Ar nežinote, kur nuėjo šventikas?

TREČIAS AKLAGIMIS. Man rodos, jis paliko mus ilgam.

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis visai nukaršo. Atrodo, kuris laikas jis pats jau nemato. Jis nenori to pripažinti bijodamas, kad kitas ateis ir užims jo vietą tarp mūsų; tačiau aš įtariu, kad jis beveik nieko nemato. Mums reikėtų kito vedlio; jis mūsų nebeklauso, o juk mūsų dauguma. Tai jis ir trys vienuolės – štai ir visi regintys mūsų namuose; bet juk jie visi vyresni už mus!.. Aš įsitikinęs, kad jis pasiklydo ir ieško kelio. Kur jis nuėjo?.. Jis neturi teisės palikti mus čia...

VYRIAUSIA AKLOJI. Jis nuėjo labai toli; manau, jis rimtai kalbėjosi su moterimis.

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis tik su moterimis ir kalba. O mūsų – nėra?.. Galiausiai reikės pasiskųsti.

VYRIAUSIA AKLOJI. Kam gi tu skųsies?

PIRMAS AKLAGIMIS. Dar nežinau; pažiūrėsime, pažiūrėsime... Bet kurgi jis nuėjo? Aš klausiu moterų.

VYRIAUSIA AKLOJI. Jis pavargo po tokio ilgo kelio. Man atrodo, jis valandėlei prisėdo tarp mūsų. Štai jau kelios dienos, kai jis – labai liūdnas ir silpnas. Jam po daktaro mirties visą laiką baisu. Jis vienišas. Jis beveik nekalba. Aš nežinau, kas atsitiko. Jis būtinai norėjo išeiti šiandien. Kalbėjo, kad nori paskutinį kartą išvysti Salą šviečiant saulei, dar iki žiemos. Tikriausiai žiema bus ilga ir šalta, o iš šiaurės jau atplaukia ledai. Jis nerimavo; sako, kad, praėjusiom dienom praūžus smarkioms audroms, upės patvino, o visos užtvankos sugriuvo. Jis taip pat sakė, kad jūra jį gąsdina; jam atrodė, kad ji banguoja be reikalo ir kad Salos uolos nepakankamai aukštos. Norėjo pats pažiūrėti, tačiau mums nepasakė, ką matęs... Dabar, manau, jis išėjo ieškoti duonos ir vandens pamišėlei. Sakė, kad jam, matyt, teks eiti labai toli... Reikia laukti.

JAUNOJI AKLOJI. Išeidamas jis ilgai laikė mane už rankų, o jo rankos drebėjo tarytum iš baimės. Paskui jis pabučiavo mane...

PIRMAS AKLAGIMIS. O! O!

JAUNOJI AKLOJI. Aš paklausiau jo, kas atsitiko. Jis pasakė man, jog nežino, kas bus. Sakė, kad senių karalystė, ko gero, baigsis...

PIRMAS AKLAGIMIS. Ką jis tuo norėjo pasakyti?

JAUNOJI AKLOJI. Aš nesupratau. Jis pasakė man, kad eina švyturio link.

PIRMAS AKLAGIMIS. Argi čia yra švyturys?

JAUNOJI AKLOJI. Taip, Salos šiaurėje. Mano manymu, jis stovi netoliese. Jis sakė, kad čia pro lapus mato žibinto šviesą. Niekada jis nebuvo toks liūdnas kaip šiandien. Man atrodo, pastarąsias dienas jis verkė. Nežinau kodėl, bet ir aš pati verkiau to nesuvokdama. Aš negirdėjau, kaip jis pasitraukė. Daugiau aš jo neklausinėčiau. Jaučiau, jis pernelyg karčiai šypsojosi; paskui užsimerkė ir nutilo...

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis mums ničnieko apie tai nepasakė!

JAUNOJI AKLOJI. Jūs nesiklausote, kai jis kalba.

VYRIAUSIA AKLOJI. Jūs visi šnabždatės, kai jis kalba.

ANTRAS AKLAGIMIS. Išeidamas jis tik palinkėjo mums labos nakties.

TREČIAS AKLAGIMIS. Matyt, jau labai vėlu.

PIRMAS AKLAGIMIS. Išeidamas jis du ar tris kartus pasakė: „Labos nakties“, tarsi eitų miegoti. Jaučiau, kad jis žiūrėjo į mane kartodamas „Labos nakties, labos nakties“. Balsas keičiasi, kai į tave įdėmiai žiūrima.

PENKTAS AKLASIS. Pasigailėkite tų, kurie nemato!

PIRMAS AKLAGIMIS. Kas čia kalba taip ne vietoje?

ANTRAS AKLAGIMIS. Man regis, tas, kuris negirdi.

PIRMAS AKLAGIMIS. Tylėk tu! Dabar ne laikas prašyti išmaldos.

TREČIAS AKLAGIMIS. Kur jis nuėjo duonos ir vandens ieškoti?

VYRIAUSIA AKLOJI. Nuėjo link jūros.

TREČIAS AKLAGIMIS. Jo metų neinama link jūros!

ANTRAS AKLAGIMIS. Argi mes šalia jūros?

VYRIAUSIA AKLOJI. Taip, patylėkit valandėlę; jūs išgirsite ją.

Į uolas arti ir labai tyliai plakasi jūros bangos

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš girdžiu tik tris besimeldžiančias senoles.

VYRIAUSIA AKLOJI. Gerai įsiklausykite, ir jūs išgirsite jūrą per jų maldas.

ANTRAS AKLAGIMIS. Taip, girdžiu kažką netoliese mūsų.

VYRIAUSIA AKLOJI. Ji snaudė; galima pamanyti, kad ji nubudo.

PIRMAS AKLAGIMIS. Veltui jis mus atvedė čia; šis užesys man nepatinka.

VYRIAUSIA AKLOJI. Jūs žinote, kad Sala nėra didelė ir kad jūrą išgirsti vos tik išėjęs iš prieglaudos.

ANTRAS AKLAGIMIS. Anksčiau aš niekada jos negirdėjau.

TREČIAS AKLAGIMIS. Man atrodo, šiandien ji yra šalia mūsų; man nepatinka girdėti ją taip arti.

ANTRAS AKLAGIMIS. Ir man taip pat; be to, mes nesiprašėme iš prieglaudos.

TREČIAS AKLAGIMIS. Mes niekada nebuvo nuėję iki čia; veltui jis nuvedė mus taip toli.

VYRIAUSIA AKLOJI. Ryte buvo taip gražu; jis norėjo mums leisti pasimėgauti paskutinėmis saulėtomis, kol mūsų neuždarė prieglaudoje visai žiemai.

PIRMAS AKLAGIMIS. Bet man geriau būtų buvę likti prieglaudoje!

VYRIAUSIA AKLOJI. Dar jis kalbėjo, kad mums reikia pažinti tą Salelę, kurioje mes esame. Pats jis dar nėra jos visos apėjęs; čia stūkso kalnas, į kurį niekas nėra užkopęs, slėniai, į kuriuos niekas nenori leisti, olos, į kurias niekas dar nėra patekęs. Galiausiai jis sakė, kad negalima visąlaik laukti saulės po miegamojo skliautais; jis norėjo mus nuvesti prie jūros. Tik jis PIRMAS ten nuėjo.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Jis teisus: mums reikia pagalvoti, kaip gyventi.

PIRMAS AKLAGIMIS. Nėra į ką žiūrėti už prieglaudos sienų.

ANTRAS AKLAGIMIS. Ar mes sėdime saulėje?

ŠEŠTAS AKLASIS. Nemanau; man atrodo, jau labai vėlu.

ANTRAS AKLAGIMIS. Kuri dabar valanda?

VISI KITI AKLIEJI. Nežinau... To niekas nežino.

ANTRAS AKLAGIMIS. Ar dar šviesu? (*Šeštam aklajam*) Kur jūs?.. Tu šiek tiek matai, pažiūrėk!

ŠEŠTAS AKLASIS. Manau, jau visai sutemo; kai šviečia saulė, po savo vokais aš matau žydrą juostą; mačiau ją gerokai anksčiau, o dabar aš nieko neskiriu.

PIRMAS AKLAGIMIS. O aš žinau, kad jei vėlu, aš noriu valgyti, ir dabar aš noriu valgyti.

TREČIAS AKLAGIMIS. Pažvelkite į dangų; gal ką nors ten išvysite!

Visi pakelia galvas, išskyrus tris aklagimius, kurie tebežiūri žemyn

ŠEŠTAS AKLASIS. Nežinau, ar virš mūsų dangus.

PIRMAS AKLAGIMIS. Balsai aidi, tarsi mes būtume oloje.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Man dingojasi, balsai aidi todėl, kad jau vakaras.

JAUNOJI AKLOJI. Man atrodo, aš jaučiu mėnesieną ant rankų.

VYRIAUSIA AKLOJI. Aš jaučiu, spindi žvaigždės; aš jas girdžiu.

JAUNOJI AKLOJI. Aš taip pat.

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš nieko negirdžiu.

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš girdžiu tik mūsų kvėpavimą.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Ko gero, moterys neklysta.

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš niekada negirdėjau žvaigždžių.

KITI DU AKLAGIMIAI. Mes taip pat.

Ant medžių šakų staiga nusileidžia paukščių būrys

ANTRAS AKLAGIMIS. Klausykite! Klausykite!.. Kas ten virš mūsų?.. Girdite?

VYRIAUSIAS AKLASIS. kažkas šmėstelėjo tarp dangaus ir mūsų!

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš nesuprantu, koks čia triukšmas. Noriu atgal, į prieglaudą.

ANTRAS AKLAGIMIS. Reikia sužinoti, kur esame!

ŠEŠTAS AKLASIS. Aš mėginau atsistoti; aplink mane vien erškėtinai; bijau ištiesti ranką.

TREČIAS AKLAGIMIS. Reikia sužinoti, kur esame!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Mes negalime to sužinoti!

ŠEŠTAS AKLASIS. Turbūt mes labai toli nuo namų; man čia visi garsai svetimi.

TREČIAS AKLAGIMIS. Aš jau seniai užuodžiu sausų lapų kvapą!

ŠEŠTAS AKLASIS. Ar kas nors anksčiau yra matęs šią Salą ir gali mums pasakyti, kur mes esame?

VYRIAUSIA AKLOJI. Mes visi buvome akli, kai atvykome čia.

PIRMAS AKLAGIMIS. Mes niekada jos nematėme.

ANTRAS AKLAGIMIS. Veltui nerimaujate; jis tuoj grįš; dar palaukime, bet nuo šiol mes su juo niekur neisime.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Mes negalim ten eiti vieni.

PIRMAS AKLAGIMIS. Mes išvis neisime į lauką, man kur kas geriau niekur neiti.

ANTRAS AKLAGIMIS. Mes nenorėjome išeiti, niekas jo neprašė.

VYRIAUSIA AKLOJI. Šiandien Saloje šventė; mes visada išeiname per didžiąsias šventes.

TREČIAS AKLAGIMIS. Aš dar miegojau, kai jis pliaukštelėjo man per petį sakydamas: „Kelkis, kelkis, laikas, saulė jau aukštai!“ Ar tikrai aš to nepastebėjau. Aš niekada nemačiau saulės.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Aš mačiau saulę, kai buvau dar labai jaunas.

VYRIAUSIA AKLOJI. Aš taip pat, prieš daug daug metų, kai buvau vaikas, tačiau to jau bemaž neprisimenu.

TREČIAS AKLAGIMIS. Kodėl jis nori, kad mes išeitume, vos tik pasirodo saulė? Kas iš mūsų ją mato? Aš niekada nežinau, kada vaikštinėju – vidurdienį ar vidurnaktį.

ŠEŠTAS AKLASIS. Man geriau išeiti vidurdienį. Tada man vaidenasi ryški šviesa, o mano akys iš paskutiniųjų mėgina atsimerkti.

TREČIAS AKLAGIMIS. O man labiau patinka likti valgykloje prie krosnies; šįryt ją taip smagiai prikūreno...

ANTRAS AKLAGIMIS. Dieną jis galėtų išvesti mus į kiemą; ten mus saugo sienos; išeiti negali, o ir bijoti nėra ko – vartai uždaryti... Aš visada juos uždarau... Kodėl tu palietei mano kairiąją alkūnę?

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš tavęs neliečiau; aš nepasiekiu tavęs.

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš gi tau sakau, kad kažkas palietė mano alkūnę!

PIRMAS AKLAGIMIS. Tik ne kuris nors iš mūsų.

ANTRAS AKLAGIMIS. Dieve mano! Dieve mano! Pasakyk mums, kur mes esame!

PIRMAS AKLAGIMIS. Mes negalime jo laukti iki amžių pabaigos!

Labai toli bokšto laikrodis lėtai muša dvyliktą

VYRIAUSIA AKLOJI. O, kaip toli mūsų prieglauda!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Vidurnaktis!

ANTRAS AKLAGIMIS. O gal vidurdienis!.. Kas žino? Kalbėkit!

ŠEŠTAS AKLASIS. Aš nežinau, bet man rodo, jog mes sėdime šešėlyje.

PIRMAS AKLAGIMIS. Nieko nesuprantu; mes pernelyg ilgai miegojome.

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš noriu valgyti !

VISI KITI. Mes norime valgyti ir gerti!

ANTRAS AKLAGIMIS. Ar seniai mes esame čia ?

VYRIAUSIA AKLOJI. Man jau atrodo, aš čia nuo amžių amžinųjų!

ŠEŠTAS AKLASIS. Aš imu suprasti, kur mes esame...

TREČIAS AKLASIS. Reikia eiti ten, kur mušė vidurnaktį...

Staiga tamsoje sparnais piktdžiugiškai supliaukši naktiniai paukščiai

PIRMAS AKLAGIMIS. Girdite?..Girdite?

ANTRAS AKLAGIMIS. Mes čia ne vieni?

TREČIAS AKLAGIMIS. Mane jau seniai kamavo nuojauta: mūsų klausomasi... Ar jis grįžo?

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš nežinau, kas tai yra; tai – virš mūsų.

ANTRAS AKLAGIMIS. O kiti nieko negirdėjo?... Jūs amžinai tylite!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Mes dar klausomės.

JAUNOJI AKLOJI. Girdžiu, kaip aplinkui plasnoja sparnai.

VYRIAUSIA AKLOJI. Dieve mano! Dieve mano! Pasakyk mums, kur mes esame !

ŠEŠTAS AKLASIS. Imu suprasti, kur mes esame... Prieglauda stovi anapus plačios upės; mes pėrėjome senu tiltu. Jis nuvedė mus į Salos šiaurę. Mes esame netoli upės ir valandėlę įsiklausę galbūt išgirsime, kaip ji šniokščia... Reikės eiti lig jos, jeigu jis negrįš... Dieną ir naktį ja plaukioja dideli laivai, ir jūreiviai pastebės mus ant kranto. Galbūt mes tame miške, kuris driekias aplink švyturį, tačiau aš nežinau, kaip iš jo išeiti... Kas nori eiti su manim?

PIRMAS AKLAGIMIS. Likime čia!.. Palaukim, palaukim; mes nežinome, kur teka plačioji upė, o aplink prieglaudą – vien pelkynai. Palaukim, palaukim... Jis grįš, jis turi grįžti!

ŠEŠTAS AKLASIS. Ar kas pamena, kaip mes čia atėjome? Jis aiškino mums pakeliui.

PIRMAS AKLAGIMIS. Praleidau pro ausis.

ŠEŠTAS AKLASIS. Gal kas nors klausėsi?

TREČIAS AKLAGIMIS. Nuo šiol klausysimės.

ŠEŠTAS AKLASIS. Gal kas nors iš mūsų yra gimęs Saloje?

VYRIAUSIAS AKLASIS. Juk tu žinai, kad mes atvykę iš toli.

VYRIAUSIA AKLOJI. Mes visi atvykę iš už jūros.

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš vos nemiriau per kelionę jūra.

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš taip pat; mes atplaukėme drauge.

TREČIAS AKLAGIMIS. Mes visi trys iš tos pačios parapijos.

PIRMAS AKLAGIMIS. Žmonės sako, kai giedra, iš ten matyti bažnyčia; tai – šiaurinėj daly; ji – be varpinės.

TREČIAS AKLAGIMIS. Atsitiktinumas, kad išlipome į krantą.

VYRIAUSIA AKLOJI. O aš iš kito krašto...

ANTRAS AKLAGIMIS. Iš kur?

VYRIAUSIA AKLOJI. Bijau net pagalvoti apie jį... Aš jo beveik neprisimenu ir kai kalbu apie jį...

Pernelyg seniai tai buvo... Ten šalčiau negu čia.

JAUNOJI AKLOJI. Aš – iš labai toli...

PIRMAS AKLAGIMIS. Iš kurgi?

JAUNOJI AKLOJI. Nemokėsiu to pasakyti. Kaip man tau paaiškinti? Tai labai toli nuo čia – anapus jūrų. Aš kilus iš didelės šalies. Aš galėčiau parodyti tik ženklais, tačiau mes gi nematome... Aš ilgai klajojau... Bet aš mačiau saulę, vandenį, ugnį, kalnus, veidus ir keistas gėles... Tokių saloje nėra – čia per daug niūru ir šalta... Kai nustojau matyti, aš nebeatpažįstu jų aromato... Tada aš buvau pernelyg maža, kad suprasčiau, kur aš... Aš žaidžiau ant jūros kranto... Tačiau kaip aiškiai prisimenu, jog aš buvau reginti!.. Kartą aš žvelgiau į sniegą nuo kalno viršūnės... Aš ėmiau atskirti tuos, kurie bus nelaimingi...

PIRMAS AKLAGIMIS. Ką nori tuo pasakyti?

JAUNOJI AKLOJI. Aš ir dabar kartais atskiriu juo iš balso... Man kyla prisiminimai, ryškėjantys, kai negalvoju apie juos...

PIRMAS AKLAGIMIS. O man nekyla jokių...

Stambių migruojančių paukščių būrys klykdamas nuplasnoja virš medžių

VYRIAUSIAS AKLASIS. Dar kažkas praskriejo dangum!

ANTRAS AKLAGIMIS. Kodėl tu atvykai čionai?

VYRIAUSIAS AKLASIS. Kurį iš mūsų klausi?

ANTRAS AKLAGIMIS. Mūsų jaunąją seserį.

JAUNOJI AKLOJI. Man sakė, kad jis gali išgydyti mane. Jis man sakė, kad vieną dieną aš vėl matysiu; tada aš galėsiu palikti Salą...

PIRMAS AKLAGIMIS. Mes visi norėtume palikti Salą!

ANTRAS AKLAGIMIS. Mes amžiams liksime čia!

TREČIAS AKLAGIMIS. Jis labai nukaršęs, jis nespės mūsų išgydyti!

JAUNOJI AKLOJI. Mano vokai užmerkti, tačiau aš jaučiu, kad mano akys yra gyvos...

PIRMAS AKLAGIMIS. Mano vokai atmerkti.

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš miegu atsimerkęs.

TREČIAS AKLAGIMIS. Gana kalbėti apie akis!

ANTRAS AKLAGIMIS. Ar tu čia neseniai?

VYRIAUSIAS AKLASIS. Kartą vakare, per bendrą maldą aš išgirdau nepažįstamą moters balsą ir iš jo supratau, kad tu esi labai jauna... Panūdau pamatyti tave, girdėti...

PIRMAS AKLAGIMIS. O aš nieko nepastebėjau.

ŠEŠTAS AKLASIS. Sako, tu graži kaip moteris iš tolimųjų kraštų.

JAUNOJI AKLOJI. Aš niekada pati savęs nemačiau.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Mes niekada vienas kito nematėme. Mes klausinėjame vienas kito ir atsakinėjame; mes gyvename kartu, mes visada būname kartu, bet nežinome, kas mes esame!..Veltui mes liečiame vienas kitą rankomis – akys žino daugiau negu rankos.

ŠEŠTAS AKLASIS. Kartais aš matau jūsų šešėlius, kai jūs sėdite saulėje.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Mes niekada nematėm prieglaudos, kurioje gyvename; veltui mes apčiupinėjame sienas ir langus – mes nežinome, kur gyvename!..

VYRIAUSIA AKLOJI. Sako, kad tai senovinė, labai niūri ir nejauki pilis, į kurią niekada neprisiskverbia šviesa, išskyrus tik bokštą, kur gyvena šventikas.

PIRMAS AKLAGIMIS. Tiems, kurie nemato, šviesos nereikia.

ŠEŠTAS AKLASIS. Kai aš ganau bandą netoli prieglaudos, vakare avys grįžta pačios, pamačiusios šviesą bokšte... Jos nė karto nenuklydo.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Jau daug metų mes gyvename kartu ir niekada nematėme vienas kito! Galėtum pamanyti, kad mes visada vieniši!.. Norint mylėti reikia matyti...

VYRIAUSIA AKLOJI. Kartais aš sapnuoju, jog matau...

VYRIAUSIAS AKLASIS. Aš matau tik tada, kai sapnuoju.

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš paprastai sapnuoju tik vidurnaktį.

Mišku nuvilnijo vėjo šuoras; tamsiomis šūsnimis krenta lapai

PENKTAS AKLASIS. Kas čia palietė mano rankas?

PIRMAS AKLAGIMIS. kažkas krinta aplink mus!

VYRIAUSIAS AKLASIS. kažkas leidžiasi iš viršaus, tik aš nežinau, kas...

PENKTAS AKLASIS. Kas palietė mano rankas?.. Aš miegojau; duokite man miegoti!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Niekas nelietė tavo rankų.

PENKTAS AKLASIS. Kas čia pagriebė mane už rankų? Kalbėkit garsiau, aš neprigirdžiu...

VYRIAUSIAS AKLASIS. Kad mes patys nežinome.

PENKTAS AKLASIS. Atėjo mus perspėti?

PIRMAS AKLAGIMIS. Beprasmiška su juo šnekėtis – jis nieko negirdi.

TREČIAS AKLAGIMIS. Reikia pripažinti, jog kurtieji yra labai nelaimingi!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Man nusibodo sėdėti!

ŠEŠTAS AKLASIS. Man nusibodo būti čia!

ANTRAS AKLAGIMIS. Man atrodo, mes sėdim taip toli vienas nuo kito... Pamėginkim suartėti – ima šalti...

TREČIAS AKLAGIMIS. Bijau pasikelti! Geriau likime savo vietose.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Nežinia, kas yra tarp mūsų.

ŠEŠTAS AKLASIS. Jaučiu, mano rankos suteptos krauju... Aš norėjau atsistoti.

TREČIAS AKLAGIMIS. Girdžiu, kaip tu lenkiesi manęs link.

Akloji pamišėlė, atkakliai gręždamasi į nejudantį šventiką, dejuoja ir smarkiai trinasi akis

PIRMAS AKLAGIMIS. Girdžiu dar kažkokį garsą...

VYRIAUSIAS AKLOJI. Manau, kad tai mūsų vargšė sesuo trinasi akis.

ANTRAS AKLAGIMIS. Ji nieko kito ir nedaro; aš girdžiu tai kasnakt.

TREČIAS AKLAGIMIS. Ji pamišusi, ji niekada nieko nekalba.

VYRIAUSIA AKLOJI. Ji nekalba nuo tada, kai pagimdė kūdikį... Jai visą laiką baisu...

VYRIAUSIAS AKLASIS. O jums – argi ne?

PIRMAS AKLAGIMIS. Kam gi?

VYRIAUSIAS AKLASIS. Jums visiems!

VYRIAUSIA AKLOJI. Taip, taip, mums baisu!

PIRMAS AKLAGIMIS. O kodėl jūs klausiat?

VYRIAUSIAS AKLAGIMIS. Pats nežinau, kodėl klausiu!.. Atrodo, jog kažkas iš mūsų ūmai pravirko.

PIRMAS AKLAGIMIS. Nereikia bijoti; tikriausiai tai pamišėlė...

VYRIAUSIAS AKLASIS. Kažkas dar čia yra...

VYRIAUSIA AKLOJI. Ji visada verkia, kai krūtimi maitina vaiką.

PIRMAS AKLAGIMIS. Šitaip verkia tik ji!

VYRIAUSIA AKLOJI. Sako, retkarčiais ji mato...

PIRMAS AKLAGIMIS. Negirdėti, kad verktų kiti...

VYRIAUSIAS AKLASIS. Norint verkti reikia matyti...

JAUNOJI AKLOJI. Aš užuodžiu gėlių kvapą...

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš užuodžiu tik žemės kvapą!

JAUNOJI AKLOJI. Gėlės, gėlės žydi aplink mus!

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš užuodžiu tik žemės kvapą!

VYRIAUSIA AKLOJI. Vėjas man padvelkė gėlėmis...

TREČIAS AKLAGIMIS. Aš užuodžiu tik žemės kvapą!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Manau, jos neklysta.

ŠEŠTAS AKLASIS. Kur gėlės? Einu jų priskinsiu.

JAUNOJI AKLOJI. Į kairę nuo tavęs. Kelkis!

Šeštas aklasis lėtai keliasi, pakeliui kliuvinėdamas už krūmų ir medžių, eina prie asfodelių, jas skina ir mindo

JAUNOJI AKLOJI. Aš girdžiu, kaip laužai žalius stiebelius. Liaukis! Liaukis!

PIRMAS AKLAGIMIS. Nesuk galvos dėl gėlių. Verčiau pagalvok, kaip mums grįžti!

ŠEŠTAS AKLASIS. Man baisu eiti atgal.

JAUNOJI AKLOJI. Neik!.. Palauk... *(Ji keliasi)* O, kokia žemė šalta! Šals... *(Ryžtingai eina link keistų ir blyškių asfodelių, tačiau sustoja prie nuvirtusio medžio ir uolos nuolaužų, šalia gėlių)* Jos čia!

Negaliu jų pasiekti, jos tavo pusėje.

ŠEŠTAS AKLASIS. Atrodo, aš jas ir skinu.

Apčiuopom renka išmėtytas gėles ir atiduoda jas aklajai. Naktiniai paukščiai nuskrenda.

JAUNOJI AKLOJI. Regis, aš kadaise mačiau šias gėles... tik pamiršau, kaip jos vadinasi... Bet kokios jos liguistos, kokie gležni jų stiebeliai! Aš beveik jų neatpažįstu... Man atrodo, tai – mirusiųjų gėlės *(Kaišo savo plaukus asfodelėmis)*

VYRIAUSIAS AKLASIS. Girdžiu, kaip šnara tavo plaukai.

JAUNOJI AKLOJI. Tai – gėlės.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Mes niekada nepamatysim tavęs...

JAUNOJI AKLOJI. Aš pati nepamatysiu savęs... Man šalta.

Tą pačią akimirką miške pakyla vėjas ir pasigirsta jūros bangų, dūžtančių į netolimas uolas, ošimas

PIRMAS AKLAGIMIS. Griaudžia.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Atrodo, kyla audra.

VYRIAUSIA AKLOJI. Ne, ko gero, tai jūra.

TREČIAS AKLAGIMIS. Jūra? Argi tai jūra?.. Vadinasi, ji visai čia pat!.. Visai šalia mūsų! Girdžiu, kaip ji ūžia aplink mane!.. Ne, tai visai kas kita!

JAUNOJI AKLOJI. Man girdisi bangų mūša visai prie kojų.

PIRMAS AKLAGIMIS. Veikiausiai tai vėjas čiužena sausus lapus.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Ko gero, moterys neklysta.

TREČIAS AKLAGIMIS. Ji artinasi link mūsų!

PIRMAS AKLAGIMIS. Iš kur pučia vėjas ?

ANTRAS AKLAGIMIS. Iš jūros.

VYRIAUSIAS AKLASIS. Vėjas visad pučia iš jūros; ji supa mus iš visų pusių. Vėjui nėra iš kur daugiau pūsti...

PIRMAS AKLAGIMIS. Daugiau negalvokime apie jūrą!

ANTRAS AKLAGIMIS. Kaip gali negalvoti, jeigu ji tuoj mus pasiglemš!

PIRMAS AKLAGIMIS. Tu nežinai, ar tai ji...

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš girdžiu bangas taip arti, lyg galėčiau į jas panardinti rankas! Mes negalime čia likti! Galbūt jos visur aplink mus!

VYRIAUSIAS AKLASIS. O kur tu eisi?

ANTRAS AKLAGIMIS. Man vis tiek! Vis tiek! Aš negaliu daugiau klausytis šios bangų mūšos! Eime! Eime!

TREČIAS AKLAGIMIS. Rodos, aš dar kažką girdžiu... Įsiklausykite!

Girdėti tolimi, skubrūs žingsniai, čeža sausi lapai

PIRMAS AKLAGIMIS. Kažin kas artėja!

ANTRAS AKLAGIMIS. Jis grįžta! Jis grįžta! Jis grįžta!

TREČIAS AKLAGIMIS. O žingsniai jo smulkūs, kaip mažo vaiko!..

ANTRAS AKLAGIMIS. Nepriekaištaukime jam šiandien!

VYRIAUSIA AKLOJI. Jaučiu, tai ne žmogaus žingsniai!

Miške pasirodo didžiulis šuo ir bėga pro akluosius. Tyla.

PIRMAS AKLAGIMIS. Kas čia?.. Kas tu?.. Pasigailėk mūsų, mes taip ilgai laukiame!.. (*Šuo sustoja ir uždeda priekines letenas ant jo kelių*) Ak! Ak! Ką tu uždėjai man ant kelių? Kas tu? Gyvūnas?.. Tu - šuo! O! O! Tai - šuo! Prieglaudos šuo! Čionai! Čionai! Jis mus išgelbės! Čionai! Čionai!

KITI AKLIEJI. Čionai! Čionai!

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis mus išgelbės! Jis atsekė mūsų pėdomis. Laižo man rankas, tarsi ištisus amžius manęs nebūtų matęs!

KITI AKLIEJI. Čionai! Čionai!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Turbūt jam įkandin ateis žmonės?..

PIRMAS AKLAGIMIS. Ne, ne, jis vienas... Aš negirdžiu, kad kas nors eitų jam iš paskos... Bet mums ir nereikia kito vedlio – geresnio ir nerasi. Jis nuves mus visur, kur norėsime – jis paklusnus...

VYRIAUSIA AKLOJI. Aš bijau eiti jam iš paskos.

JAUNOJI AKLOJI. Aš – taip pat.

PIRMAS AKLAGIMIS. Kodėl? Jis mato geriau už mus.

ANTRAS AKLAGIMIS. Neklausykit moterų!

TREČIAS AKLAGIMIS. kažkas pasikeitė danguje; man lengviau kvėpuoti, ir oras dabar toks grynas...

VYRIAUSIA AKLOJI. Tai vėjas iš jūros pučia.

ŠEŠTAS AKLASIS. Regis, švinta; tikriausiai teka saulė...

VYRIAUSIA AKLOJI. Man darosi šalta...

PIRMAS AKLAGIMIS. Mes rasime kelią. Jis tempia mane!.. Jis tempia mane! Šokinėja iš džiaugsmo!.. Aš negaliu jo sulaikyti!.. Paskui mane! Paskui mane! Mes grįšime namo!..

Šuo nutempia jį prie sustingusio šventiko ir sustoja

KITI AKLIEJI. Kur tu? Kur tu?.. Kur eini?.. Pasisaugok!

PIRMAS AKLAGIMIS. Palaukit! Palaukit! Kol kas neikit man iš paskos, aš tuoj grįšiu... Jis sustojo... Kas atsitiko?.. Ak! Ak! Aš prisiliečiau prie kažko labai šalto!

ANTRAS AKLAGIMIS. Ką ten sakai ? Tavo balso beveik nesigirdi.

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš kažką paliečiau!.. Aš paliečiau veidą!

TREČIAS AKLAGIMIS. Ką ten sakai?.. Mes tavęs nesuprantame. Kas tau ? Kur tu ?... Ar toli nuo mūsų ?

PIRMAS AKLAGIMIS. O! O! O!.. Aš vis dar nesuprantu, kas tai... Numirėlis tarp mūsų!

KITI AKLIEJI. Numirėlis – tarp mūsų?.. Kur tu? Kur tu?

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš sakau jums, tarp mūsų - numirėlis! O! O! Aš paliečiau numirėlio veidą!.. Jūs sėdite šalia numirėlio! Ko gero, vienas iš mūsų ūmai mirė! Bet kalbėkite gi, kad aš žinočiau, kas gyvas! Kur jūs ?.. Atsiliepkite, atsiliepkite visi kartu !

Aklieji atsiliepia vienas po kito, išskyrus pamišėlę ir kurčiąjį; trys senolės nustoja melstis

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš neatskiriu jūsų balsų!.. Jūs visi kalbate vienodai!.. Visų balsai virpa!

TREČIAS AKLAGIMIS. Du neatsakė... Kur jie? *(Savo lazda užkliudo penktą akląjį)*

PENKTAS AKLASIS. O! O! Aš miegojau ; duokite man miegoti!

ŠEŠTAS AKLASIS. Tai ne jis... Gal pamišėlė ?

VYRIAUSIA AKLOJI. Ji sėdi šalia manes; aš girdžiu, kad ji gyva.

PIRMAS AKLAGIMIS. Man atrodo... Man atrodo, kad tai šventikas!.. Jis stovi! Čionai! Čionai! Čionai!

ANTRAS AKLAGIMIS. Vadinasi, jis gyvas!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Kur jis ?

ŠEŠTAS AKLASIS. Eime tenai!

Visi, išskyrus pamišėlę ir penktą aklą, keliasi ir apgraibom artinasi prie numirėlio

ANTRAS AKLAGIMIS. Jis čia?.. Tai jis?

TREČIAS AKLAGIMIS. Taip! Taip! Aš atpažįstu jį!

PIRMAS AKLAGIMIS. Dieve mano! Dieve mano! Ka dabar mums bus?

VYRIAUSIA AKLOJI. Tėve! Tėve!.. Ar tai tu? Tėve, kas atsitiko?.. Kas tau?.. Atsiliepk!.. Mes susirinkom prie tavęs...

VYRIAUSIAS AKLASIS. Atneškit vandens, gal jis dar gyvas...

ANTRAS AKLAGIMIS. Pamėginkim... Galbūt jis dar nuves mus iki prieglaudos...

TREČIAS AKLAGIMIS. Viskas veltui; jo širdis nebeplaka... Jis sustingęs...

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis mirė nieko mums nepasakęs.

TREČIAS AKLAGIMIS. Jis turėjo mus perspėti.

ANTRAS AKLAGIMIS. O, koks senas jis buvo!.. Aš pirmąkart liečiu jo veidą...

TREČIAS AKLAGIMIS (*liečia lavoną*). Jis aukštesnis už mus!

ANTRAS AKLAGIMIS. Jo akys plačiai atmerktos. Jis mirė sunėręs rankas...

PIRMAS AKLAGIMIS. Ir mirė nežinia nuo ko...

ANTRAS AKLAGIMIS. Jis ne stovi, o sėdi ant akmens...

VYRIAUSIA AKLOJI. Dieve mano! Dieve mano! O aš to ir nenutuokiau!.. Nenutuokiau!.. Jis jau seniai sirgo... Kaip sunkiai šiandien jis, manau, kankinosi!.. Tačiau jis nesiskundė... Jis nesiskundė, tik spaudė mums rankas... Juk ne visad suprasi... Kur tau ne visad – niekad! Pasimelskime už jį, klaupkimės...

Moterys verkdamos atsiklaupia

PIRMAS AKLAGIMIS. Man baisu atsiklaupiti...

ANTRAS AKLAGIMIS. Juk nežinai, ant ko klaupiesi...

TREČIAS AKLAGIMIS. Jis sirgo?.. To jis mums nesakė...

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš girdėjau, kaip išeidamas jis kažką šnabždėjo... Man atrodo, jis kalbėjo su mūsų jaunąja seserimi. Ką jis pasakė jai?

PIRMAS AKLAGIMIS. Ji nenori atsakyti.

ANTRAS AKLAGIMIS. Tu nenori atsakyti?.. Kur tu? Atsiliepk!

VYRIAUSIA AKLOJI. Tai jūs jį nukamavot, jūs jį numarinot... Jūs nenorėjot eiti į priekį. Sėdinėjot ant pakėlės akmenų ir valgėt. Nuolat niurnėdavot... Aš girdėjau, kaip jis dūsavo... Galop jis nusiminė...

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis sirgo? Ir jūs tai žinojot?

VYRIAUSIAS AKLASIS. Mes nieko nežinojom... Mes jo niekada nematėme... Argi mes galėjom žinoti, kas vyksta prieš mūsų vargšes neregės akis?.. Jis niekada nesiskundė... O dabar jau per vėlu... Aš trissyk mačiau mirtį... bet tik ne tokią!.. Dabar mūsų eilė...

PIRMAS AKLAGIMIS. Tai ne aš jį kamavau... Aš nieko nesakiau...

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš taip pat. Mesėjom jam iš paskos nebambėdami...

TREČIAS AKLAGIMIS. Jis mirė ieškodamas vandens pamišėlei...

PIRMAS AKLAGIMIS. Ką mums daryti? Kur mes eisime?

TREČIAS AKLAGIMIS. Kur šuo?

PIRMAS AKLAGIMIS. Čia. Jis nesitraukia nuo lavono.

TREČIAS AKLAGIMIS. Nutempkit jį! Nuveskit jį! Nuveskit!

PIRMAS AKLAGIMIS. Jis nesitraukia nuo lavono.

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš negaliu laukti šalia lavono!.. Aš nenoriu mirti čia, tamsoje!

TREČIAS AKLAGIMIS. Likime drauge; nesitraukime vienas nuo kito; laikykimės už rankų; pamėginkim visi atsisėsti ant šito akmens... Kur kiti? Čionai! Čionai! Čionai!

VYRIAUSIAS AKLASIS. Kur tu?

TREČIAS AKLAGIMIS. Čia, aš čia! Ar mes visi drauge?.. Čionai, arčiau manęs!.. Kur jūsų rankos?.. Vis labiau šąla.

JAUNOJI AKLOJI. Ai, kokios šaltos tavo rankos!

TREČIAS AKLAGIMIS. Ką tu darai?

JAUNOJI AKLOJI. Aš uždėjau rankas sau ant akių; jaučiu, jog aš tuoj praregėsiu...

PIRMAS AKLAGIMIS. Kas čia verkia?

VYRIAUSIA AKLOJI. Tai pamišėlė raudoja.

PIRMAS AKLAGIMIS. Ji nežino teisybės?

VYRIAUSIAS AKLASIS. Nujaučiu, kad mes visi čia mirsime...

VYRIAUSIA AKLOJI. Gal kas ateis...

PIRMAS AKLAGIMIS. Gal vienuolės ateis iš prieglaudų...

VYRIAUSIA AKLOJI. Vakaris jos neišeina.

JAUNOJI AKLOJI. Jos niekada neišeina.

ANTRAS AKLAGIMIS. Gal žmonės iš švyturio mus pamatys...

VYRIAUSIAS AKLASIS. Jie niekada nelipa iš savo bokšto.

TREČIAS AKLAGIMIS. Gal visgi jie mus pamatys...

VYRIAUSIA AKLOJI. Jie visada stebi tik jūrą.

TREČIAS AKLAGIMIS. Kaip šalta!

VYRIAUSIA AKLOJI. Girdit, kaip šiugžda lapai, - atrodo, spaudžia šaltis.

JAUNOJI AKLOJI. Ai, kokia kieta žemė!

TREČIAS AKLAGIMIS. Man iš kairės girdisi kažkoks nesuprantamas triukšmas...

VYRIAUSIAS AKLASIS. Tai vaitoja jūros bangos, tikšdamos į uolas.

TREČIAS AKLAGIMIS. O aš maniau, kad vaitoja moterys.

VYRIAUSIA AKLOJI. Aš girdžiu, kaip bangos laužo ledus...

PIRMAS AKLAGIMIS. Ką čia taip krečia drebulys? Nuo drebulio visus mus purto ant šito akmens!

ANTRAS AKLAGIMIS. Man sustiro pirštai.

VYRIAUSIAS AKLasis. Man girdisi kažkoks nesuprantamas triukšmas...

PIRMAS AKLAGIMIS. Ką čia taip krečia drebulys? Net akmuo dreba!

VYRIAUSIAS AKLasis. Man regis, tai viena iš moterų.

VYRIAUSIA AKLOJI. Man regis, pamišėlę labiausiai purto.

TREČIAS AKLAGIMIS. Visai nesigirdi jos vaiko.

VYRIAUSIA AKLOJI. Man regis, jis tebežinda krūtį.

VYRIAUSIAS AKLasis. Jis vienintelis galėtų pamatyti, kur mes esam!

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš jaučiu vėją iš šiaurės.

ŠEŠTAS AKLAGIMIS. Atrodo, žvaigždės užtemo. Greit snigs.

TREČIAS AKLAGIMIS. Jei kuris nors iš mūsų užmigtų, jį reikėtų pažadinti.

VYRIAUSIAS AKLasis. O mane ima miegas!

Vėjo sūkurys ratais suka sausus lapus

JAUNOJI AKLOJI. Ar girdit, kaip šlama sausi lapai?.. Man rodo, kažkas ateina čia...

ANTRAS AKLAGIMIS. Tai vėjas ūžia. Paklausykit!

TREČIAS AKLAGIMIS. Niekas čia neateis!

VYRIAUSIAS AKLasis. Greit užeis stiprūs šalčiai...

JAUNOJI AKLOJI. Aš girdžiu žingsnius tolumoje.

PIRMAS AKLAGIMIS. Aš girdžiu tik sausų lapų šlamesį!

JAUNOJI AKLOJI. Aš girdžiu žingsnius toli, labai toli nuo mūsų!

ANTRAS AKLAGIMIS. Aš girdžiu tik šiaurės vėjo ūžesį!

JAUNOJI AKLOJI. O aš sakau jums: kažkas ateina pas mus!

VYRIAUSIA AKLOJI. Aš girdžiu žingsnius, jie lėtai artėja...

VYRIAUSIAS AKLASIS. Ko gero, moterys neklysta!

Ima snigti dideliais kšniais

PIRMAS AKLAGIMIS. Ai! Ai! Kas čia toks šaltas krenta ant mano rankų?

ŠEŠTAS AKLASIS. Sninga!

PIRMAS AKLAGIMIS. Geriau susiglauskim!

JAUNOJI AKLOJI. Girdit žingsnius?

VYRIAUSIA AKLOJI. Dėl Dievo meilės! Nors valandėlę patylėkit!

JAUNOJI AKLOJI. Žingsniai artėja! Jie artėja! Girdit?

Tamsoje staiga pravirksta pamišėlės vaikas

VYRIAUSIAS AKLASIS. Čia vaikas verkia?

JAUNOJI AKLOJI. Jis mato! Jis mato! Turbūt jis kažką pamatė, kad verkia. *(Ji ima vaiką ant rankų ir eina ten, iš kur sklinda žingsniai; kitos moterys bailiai seka jai iš paskos ir apsupa ją)*

VYRIAUSIAS AKLASIS. Pasisaugokit!

JAUNOJI AKLOJI. Oi, kaip jis verkia!.. Kas tau?.. Neverk. Nebijok, nėra ko bijoti, mes čia, šalia tavęs... Ką tu matai?.. Nebijok... Neverk šitaip! Ką tu matai?... Sakyk, ką tu matai?

VYRIAUSIA AKLOJI. Žingsniai artėja. Girdit? Girdit?

VYRIAUSIAS AKLASIS. Aš girdžiu, kaip šlama drabužis, čėža lapai.

ŠEŠTAS AKLASIS. Tai – moteris?

VYRIAUSIAS AKLASIS. Ar tai – žingsniai?

PIRMAS AKLAGIMIS. Gal jūra šnarina sausus lapus?

JAUNOJI AKLOJI. Ne! Ne! Tai – žingsniai! Žingsniai! Žingsniai!

VYRIAUSIA AKLOJI. Tuoj mes sužinosim; klausykitės sausų lapų šlamesio!

JAUNOJI AKLOJI. Aš girdžiu žingsnius, girdžiu juos visai šalia mūsų! Girdit? Girdit?.. *(Vaikai)* Ką tu matai? Ką tu matai?

VYRIAUSIA AKLOJI. Kur link jis žiūri?

JAUNOJI AKLOJI. Ten, kur girdėti žingsniai!.. Žiūrėkit! Žiūrėkit! Aš jį apsuku, o jis vėl atsisuka į tą pusę... Jis mato! Jis mato! Jis mato!.. Turbūt jis mato kažką nepaprasta!..

VYRIAUSIA AKLOJI *(žengia į priekį)*. Pakelk jį kuo aukščiau, kad jis galėtų pamatyti.

JAUNOJI AKLOJI. Pasitraukite! Pasitraukite! *(Pakelia vaiką virš aklyjų grupės)*

VYRIAUSIA AKLOJI. Jie jau čia! Jie – tarp mūsų!..

JAUNOJI AKLOJI. Kas jūs?

Tyla

VYRIAUSIA AKLOJI. Pasigailėkit mūsų!

Tyla. Vaikas verkia vis giliau ir graudžiau.